

**Tempo Doeloe, vroegere tijd, is een korte beschrijving door Gerrit van Faassen van het "Indië-leven" van enkele veteranen. In dit verhaal staat Dick Ringelink uit Kloosterhaar centraal.**

Het begin van het verhaal van Dick Ringelink is nogal opmerkelijk: hij werd namelijk twee keer als dienstplichtig militair uitgezonden. Nadat Dick was goedgekeurd voor militaire dienst vroegen zijn ouders uitstel van dienst aan, omdat zijn vader ziekelijk was. Dick werkte bij zijn vader op de boerderij. Dat zo'n verzoek heel wat voeten in de aarde had blijkt uit het vervolg. Op 2 september 1947 moest Dick Ringelink toch opkomen, in Ede. Daar werd hij ingedeeld bij het Garde Regiment Jagers. Na een spoedopleiding van twee maanden vertrok hij met de Kota Baroe naar Indië. Na een reis van zes weken kwam hij aan in Kendari op Zuidoost-Celebes. "Gevaar was hier niet, wel moesten we veel patrouillelopen", aldus Dick Ringelink. Twee maanden duurde dat. Toen kreeg hij van zijn commandant te horen dat hij toch één jaar uitstel van dienst kreeg! Niet meteen natuurlijk, want het woord in dienst is: wachten. Ze hebben in Indië een prachtige uitdrukking hiervoor in het Maleis: Djam Garet. Djam betekent tijd of duur, garet is elastiek. De tijd is dus zo rekbaar als elastiek. Omdat in Kendari maar eens in de twee weken een vliegtuig landde voor het bezorgen van onder meer post, moest Dick nog wel even wachten. De vliegreis naar Batavia duurde acht uur. Na 1 maand wachten op de Berenlaan kon hij eindelijk op de boot. Op 8 mei 1949 kwam de Volendam in Nederland aan, met onder meer afgekeurden en KNIL-militairen aan boord. Inmiddels waren er drie maanden van het jaar uitstel om. Precies negen maanden later werd Dick Ringelink weer opgeroepen, bij een bataljon dat een tijdje later naar Indië zou vertrekken. Weer werd er een aanvraag ingediend, nu om vrijstelling. Voorlopig werd Dick niet uitgezonden, eerst moest er een uitspraak komen over zijn aanvraag. "Na op veel plaatsen in Nederland gelegerd te zijn kwam in oktober 1949 een afwijzing op mijn verzoek", vertelt Ringelink. "Voor de tweede keer vertrok ik naar de Oost, waar ik werd ingedeeld bij het 413e Regiment Infanterie." Hij kwam op Java terecht, waar hij werd gelegerd op de buitenposten rond Garoet en Tasek-Malaya. Bepaald rustig was het daar niet. Op één van de patrouilles werden de militairen onder vuur genomen op een open plek. Besloten werd om een mortiergranaat op de peloppers af te vuren. Dick Ringelink: "Deze kwam boven ons in een boom terecht en knalde tussen ons uit elkaar. Gevolg: één dode en enkele gewonden. Triest, maar het leven gaat verder." In april 1950 werd Dick overgeplaatst naar Tjimahi bij Bandoeng, waar hij een chauffeursopleiding kreeg. Veel rijden in de bergen, betekende dat. Twee maanden later werd hij overgeplaatst naar de Aan- en Afvoertroepen in Batavia. Naast rijden op een waterwagen moest hij ook militairen uit de binnenlanden vervoeren naar Tandjung-Priok, allemaal jongens die naar huis mochten. Op 18 december 1950 kon ook Dick Ringelink naar Nederland terugkeren. Voor de 2e keer met de Volendam. In januari 1951 was hij weer thuis op de boerderij.